

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 7.

1. april 1942.

14. årgang.

GUDS REDSKAPER.

Det er underbart å betrakte hvordan Gud har utført sin gjerning oppgjennom tiden, hvordan Han har hatt bruk for redskaper, og hva Han kan utføre gjennom dem som lar seg bruke av Ham..

Menn som kjener sin Gud og som Gud kan betro seg til. Han ser etter de trofaste i landet, for at de skal tjene Ham. (Sal. 101, 6).

Vi leser i 1. Mosb. 18 at da Herren var steget ned for å ødelegge Sodoma, da sa Han: «Hvordan skulle jeg dølge for min venn Abraham det som jeg har tenkt å gjøre?» Gud gikk veien om sin venn. Og Abraham, som kjente sin Gud, begynte å gå i forbønn for Sodoma. A, hvilken bønn. — Abraham som sto for Herrens åsyn, ja, som vandret med Herren, trådte nå enda nærmere. — «Vil du rykke den rettferdige bort, med den urettferdige, det være langt fra deg å gjøre slik?»

Og så mindte han Gud om Hans trofasthet og rettferdighet, Han som dommer hele jorden.

Se hva han utrettet i sin bønn. Se hva han maktet, han som vandret med Herren.

Sodoma ble ødelagt, men Gud kom Abraham ihu, og førte Lot midt ut av ødeleggelsen. (1. Mosb. 19, 29). Gud kom Abraham ihu. Der var en enn som kjempet i forbønn, og som utrettet noe. Abraham søkte ikke sitt eget. Han var gått ut fra sitt land, sitt folk, fra sin fars hus og vandret med Herren. Han kunne si til sin neste: «Vil du gå til høyre, så går jeg til venstre, vil du gå til venstre, så går jeg til høyre.» Men se ham nå i bønn for andre. Da visste han hva han ville, og da utrettet

han også noe. Gud kom Abraham ihu og frelste Lot.

Kan du se Moses, der han ligger innfor Guds åsyn, kjempende i bønn for folket. Herren hadde sagt at Han ville utrydde hele Israel, og så fikk Moses løfte om å bli til et ennå større folk, som skulle tjene Herren.

Men se Moses, mannen som var tro imot Herren. Han tenkte ikke på at nå kunne han slippe å streve lenger med det gjenstridige Israel. Ikke et øyeblikk fristet hederen ham, når han kunne bli far til et større og mektigere folk.

Nei, han hadde ofret seg for gjerningen som Herren hadde kalt ham til, og det angret han aldri. Gjerningen var blitt hans, og folkets nød var blitt hans nød. Nå lå han i bønn for folket, minnende Gud om Hans allmakt, og hvordan Han ikke måtte forlate det folk Han på underfullt vis hadde ført ut fra Egypten, og som Han hadde gitt slike store løfter, — for at ikke hedningene skulle vanære Herrens navn. Utrettet Moses noe med sin bønn? Klarte han å gjøre noe i den håpløse stilling folket var kommet i? Ja! Pris skje Gud! Flere ganger ser vi at Israel ble hjulpet ved Moses bønner, og to ganger leser vi at Herren sa, «jeg har tilgitt dem etter ditt ord.» (4. Mosb. 14, 20 og 2. Mosb. 32, 14).

Les om Esra, Nehemias, Ester og Daniel, hvordan de, da de våknet opp for stillingen i Jerusalem, trengte seg fram for tronen i bønn. Og Gud brukte dem. Ja, de ble brukt til å reise de falne mure, og bygge opp det ødelagte tempel, og de var med og oppmuntret folket til å vende tilbake fra Babels fangenskap. Herrens sak hadde framgang, gjennom

Hans trofaste tjenere. Det var ikke sitt beste de søkte, men folkets, det var ikke sin ære, men Herrens. De strevet ikke etter å få sitt eget navn så vidt kjent som mulig, eller å få vise andre hva de dudde til. — Nei, der var bare en ting som lå dem på hjertet, at ikke Herrens navn måtte bli spottet blant hedningene.

Det tok Herren firti år å få Moses inn i denne stilling. Moses var tidlig nidkjær for Herrens sak. Han slo Egypteren ihjel for å hjelpe folket, men stillingen ble bare verre, og Herren kunne ikke bruke ham. Der gikk mange lange år som vi lite hører til Moses, men det vi leser gir oss allikevel klarhet over at Moses i denne tid gjennomgikk livets strengeste skole, hvor Herren selv er lærer. Han kommer ut fra denne skole som en helt forandret mann. Nå hadde han ikke høye tanker om seg selv, nå stolte han på Herren. Han var ikke den hissige, som slo til for hver urett, som han, eller hans brødre måtte lide. Nei, nå kunne han ligge i bønn for dem som vendte seg fra ham, som ikke forsto ham, og var gjenstridige mot Herren.

Nå var han i den stilling at Herren kunne bruke ham. Mon tro om der ikke er mange Herrens tjenere også idag, som kunne trenge å gå denne skole. Jeg tror det er mange av oss som ennå har meget, Herren gjerne ville plukke av oss. Vi arbeider for Guds sak, men er vi helt fri for egeninteresse? Vi sier oss å samle for Herren, men er vi helt fri fra å ville samle om oss selv? Våre meninger og vår lære vårt beste? Hvordan føler vi det når andre blir æret og aktet, mens vi ikke blir hørt? Hva gjør vi når vi blir baktalt og snakket ondt om? Ja kanskje det er så galt med oss at vi selv er med og åpenbarer våre brødres feil og mangler, og på denne måte skader Guds sak, istedenfor å være med å bygge opp? — — —

GOLGATA

Mel.: O elskede bibel.

På Golgata kors hvor Guds elskede sønn,
sitt blod for all verden lot rinne.
Der kan hver en sjel som av synden er trett,
få hvile, og fred hos Ham finne.
Hans blod er en kilde som rensar fra synd,
og løfter din fot av det grumsede dynd,
hans blod er en rensende kilde.

På Golgata høy hvor fornedret Han ble,
der Han ble forlatt av sine.
Der gir Han i dag sin glede og fred,
Han ei deg forstøter om bare du tror.
Hvem makter å måle en nåde så stor?
Hans blod det nå gjelder for alle.

På Golgata er vårt forlikelses sted,
Hans blod er din rensende kilde.
Hvert sønderbrutt hjerte får eie Hans fred,
får høre Hans stemme den milde.
Han kjærlig deg sier: «den synd som du bær,
ei mer skal tyngje, for gjenløst du er,
mitt blod er din rensende kilde.»

Så takk da min Frelser for Golgatas kors,
du led for å frelse de falne.
Ei nagler og bånd deg til korstreet bandt,
din kjærlighet holdt for oss alle.
Du døde for synden, men lever for Gud,
og fører vår sak som din gjenløste brud,
ha takk for den rensende kilde.

THOR JACOBSEN, Nærnes.

Vi er satt som sendebud i Kristi
sted, må Gud mere få fylle oss med
sitt sinnelag. Verden ser ikke Jesus
idag, uten å få se Ham i oss. Må vi
mere bli fylt av Hans kjærlighet.
Kanskje vi har forlatt vårt land og
folk, ja selv vår fars hus, for å tjene
Herren, men er også vår Isak lagt
på alteret som offer for Ham?

Da skal vi også få erfare at Han
storlig vil velsigne både oss og vårt
arbeid for Ham. Da går vi ikke bare
med ønske om at sjeler skal red-
des for himmelen, men da gråter vi
med de gråtende, og lider med i Jesu
nød for verdens barn. Da går vi inn
for tronen med nøden i våre hjerter,
denne nød som frambringer bønne-
rop som blir hørt, og syndere blir
frelst, og hele Guds sak går seiren-
de fram.

Hvorfor? Jo, da søker vi ikke

vårt eget, da kjemper vi ikke for
våre meninger. Nei, intet av vårt
får komme til. Vi er overlatt til Gud.
Vårt liv er blitt Kristus. Han kalte
oss, Han virker, Han gir kraft, Han
utfører sin gjerning. *Han har fått
et redskap.*

Sigurd Breimoen.

Vår korte tid her på jorden er me-
get alvorlig. Her tar vi vårt for evig
gjeldende valg. Her legges grunn-
laget til det vi skal bli i evigheten.
Her tas standpunkt før eller mot Je-
sus. Enten velger vi ham til vår
frelser og blir av de utvalgte. Eller
forskyter vi Jesus til vår frelse —
og blir forskutt.

S. O. Modalsli.

Veien til fred.

John Newton mottok en gang brev
fra en kvinne som var i stor sjele-
nød. Hun åpnet sitt beklemt hjer-
te for ham og sa til slutt: «Det er
aldri med overbevisende kraft blitt
klart at Jesus døde for meg».

Newton satte seg straks ned for å
skrive til henne, og hans svar lød:
«Hvis De mener at De aldri har hørt
noen rost fra himmelen si at Jesus
døde på Golgata for Dem, må jeg
svare at jeg har heller ikke hørt
noen sån. Men jeg har på utallige
steder lest at Jesus døde for syndere,
og intet i verden er klarere for meg
enn at jeg er en synder. Jeg har
derfor gått til Jesus og fortalt ham
som det var med meg, og han har
aldri vist meg bort og vil aldri gjøre
det».

Vekkelse på misjons- feltene.

Den 11. februar i år fikk br. Paul
Ongman som er leder for pinseme-
nigheten i Stockholm følgende tele-
gram: Underfull vekkelse på det
nordlige feltet. Misjonærene samlet
i Masisi.»

Det har vært et godt arbeidsår for
de svenske pinsemisjonærer i Kongo
i 1941. I årets løp døptes 325 per-
soner og 521 gikk til undervisning i
Guds ord i de så kalte dåpsklasser.
De innfødte lærere var 225 og an-
tallet av forsamlingsmedlemmer
2301.

Søk Herren.

Søk Herren i dine ungdoms år,
fred i ditt hjerte du får!
Ta imot den beleilige tid,
gå ikke Guds kall forbi.

Jesus vil følge deg,
på den farefulle vei.
Den vei er bred, den port er vid
som djvlen fører deg i!

Min venn skjønner du ei:
at Jesus døde for deg og meg?
Skjonn på hans godhet og nåde;
for snart kommer han og høster
det han sådde.

Johan Handelsby,
14 år, Os, Rakkestad.

En o Guds

En av
dige opp
er å opp
gende ste
landet fi
er noen
Gud for
gjøres fo
Guds arb
deler syn
det fritan
bringe vi
oss. For
som tror
«Høsten

Det er
på hvor
ende vi e
mere inn
som kall
prosent a
De meste
det gjeld
frampå,
gjelder s
lig å få r
vi skal s
sinnene
det er jo
folk, det
nødvend
for Gud
om vårt
dagen og
enn god
tider im
oss. De
ste borg
også fy
borgere.

Vi ha
landet v
Den ytr
det. Fr
geliets
dens en
vunnet
byrd og
ha disse

Nå er
det for
for arbe

gripe a
Det e
Nord-N
at Gud
nå. La
med bor
De n

En oppgave for Guds folk nå.

En av de største og mest nødvendige oppgaver Guds folk har i dag er å oppta arbeidet på de avsidesliggende steder i vårt land. Over hele landet fins det steder hvor det ikke er noen fri virksomhet. Vi takker Gud for og er glade over alt som gjøres for menneskers frelse av alle Guds arbeidere, også av de som ikke deler syn med oss i alle ting, men det fritar oss ikke for ansvaret av å bringe videre det syn Gud har gitt oss. Forresten er her plass til alle som tror på og arbeider for Gud. «Høsten er stor og arbeiderne få.»

Det er nesten med skam en må se på hvor lite arbeidsomme og pågående vi er. Verdens folk setter mye mere inn på å nå sine mål enn vi som kaller oss troende. Det er få prosent av kristenfolket som offerer. De meste lever bare for seg selv. Når det gjelder de jordiske ting så er de frampå, men når det er Guds sak det gjelder så er det forferdelig vanskelig å få råd til noe. Mat og klær, hva vi skal spise og kle oss med, opptar sinnene i en grad som aldri før og det er jo naturlig. Men kjære Guds folk, det er noe som er enda mere nødvendig og det er å vinne sjeler for Gud. Herren har lært oss å be om vårt daglige brød, altså mat for dagen og hittil har vi hatt det mere enn godt. Om vi skal gå trangere tider imøte så skal nok Gud hjelpe oss. Den kristne skal være den beste borger, det er sant; men vi skal også fylle vårt plikt som himmelborgere.

Vi har allikevel mange kristne i landet vårt som ofrer, ofrer og ber. Den ytre misjon er et vitnesbyrd om det. Fra dette vesle landet har evangeliets budbærere reist til alle jordens ender. Tusener av sjeler er vunnet for Gud ved deres vitnesbyrd og det er av stor betydning å ha disse som forbedere nå.

Nå er det jo vanskelig med arbeidet for den ytre misjon og en god tid for arbeidet i vårt eget land. La oss gripe anledningene og bruke tiden.

Det er flere som er blitt kalt til Nord-Norge i den siste tid. Det viser at Gud ønsker å gi oss en anledning nå. La oss hjelpe dem og støtte dem med bønn og midler.

De mange bygder og byer i det

Hva vi skal gi akt på.

«Derfor må vi så meget mere gi akt på det vi har hørt, for at vi ikke skal drive bort derfra . . .» (Hebr. 2, 1).

Bibelen er gitt oss som rettesnor for liv og lære. Vi ble født av «sannhets ord», og derved fåt del i «guddommelig natur». Alt liv må næres, og således også med gudslivet. Det lille barn må underordnes naturlovene, og en kristen må underordne seg de lover som er i åndens verden.

Det første et menneske blir oppmerksom på etter at man er blitt frelst, er at trangen til å be og lese bibelen melder seg. . . . Det er flere sider ved bønne. «Bønner, forbønner, takksigelse og tilbedelse». Bli hos oss, Mester, ba disiplene, og vi minnes som nyfrelste hvorledes vi ba: «Bevar meg, o Gud, så at jeg ikke synder mot deg.» Er bønnealteret reist i vårt liv da vil vi bli bevart på den gjevne vei. Forbønnen hører også med. Tjenersinn fram-bærer forbønner for alle mennesker. Takksigelse og tilbedelse hører med i en åndelig gudstjeneste. «Takk for alt! for dette er Guds vilje. —» «Jeg vil ofre takksigelse, og Herrens navn vil jeg påkalle.»

«Store ting har Herren gjort imot oss. —»

Det bør oss å være takknemlige.

«Den som gir akt på Ordet, skal finne godt, og den som forlater seg på Herren — salig er han!» Ords. 16, 20.

Les bibelen i rekkefølge og under bønn da får vi det rette utbytte av bibellesningen. Når den Hellig-Ånd kaster lys over Ordet kan vi si som profeten: «Jeg fant dine ord, jeg åt dem, og dine ord var meg til fryd og mitt hjertes glede . . .»

Ordet kunngjør oss den vei vi skal vandre. «Ditt ord er lys på min sti.» «I mitt hjerte har jeg gjemt ditt Ord forat jeg ikke skal synde imot deg». Når fristeren anfekter oss må vi da kunne si:

sydlige Norge må heller ikke glemmes.

La det bli en landsmisjonstid nå.

G. I.

«Er verdens fyrste vred, og vil oss støtte ned.

Han ingenting formår, fordi alt dømt han går.

Et Guds Ord kan han binde.»

«Herrens velsignelse, den gjør rik, og møysommelig arbeid legger ikke noe dertil.» (Ords. 10, 22).

Velsignelse får man ikke ved å fekte i været, men ved å se etter hva som står skrevet, og er livet rett innstillet for Gud, da kommer velsignelsen. Det som tjener til liv og guds frykt blir oss gitt. Guds vilje med vårt liv og virke er ikke våre idéer og meninger, men ved åndens opplysning i Ordet. Vi vil bøye oss i ydmykhet for Herrens ord. «Før jeg ble ydmyk for jeg vill, sier salmisten.

Vi er oppmerksom på, at vi *skjønner stykkevis*. Men vi vil be: Gud utvid vårt landemerke . . .

«Et honning, min sønn. —» Da er man klarsynt og langsynt.

«Gi akt på deg selv og på læren.» (1. Tim. 1, 16).

Selvransakelse behøves. Er jeg grepet av det hellige alvor som en kristen bør være grepet av? Leves mitt liv etter bekjennelsen? Bærer jeg åndens frukter? Dette er av avgjørende betydning for Guds folk. Vi må vandre selvfornektelsens vei. Paulus kjente en sådan vei. «Jeg undertvinger mitt legeme. —»

«. . . alltid bærende Jesu død med oss i legemet, for at også Jesu liv skal åpenbares i vårt legeme.»

Også vi har vårt Getsemane. Korsveien er også vår vei.

Så får vi da leve i «forløsningsverket i Jesus Kristus».

«Jeg formår alt i Ham som gjør meg sterk».

Et Gudhengivet og hellig liv leves kun når man gir akt på Kristus.

«Ja, gi akt på Ham så I ikke skal gå trett og bli motløse i deres sjeler».

«Meg og hva mitt er, jeg gjerne vil miste.

Når du alene i sjelen må bo . . .»

Det hjelper du, o Gud, oss til. Amen.

Rolf Westlie.

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonære. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Hjem til Gud.

Atter har Herren besøkt den vesle flokken i Breivikbotn og hentet en av sine kjære hjem til seg.

Denne gang gjaldt budet min innerlig kjære hustru. For en tid siden fikk hun en liten knop i det ene brystet. Lægens råd var da øyeblikkelig operasjon.

På mitt tilbud om å reise syd — eller også bli med henne til læge hernord, svarte hun: Gud er den samme hernord som sydpå, — vil Herren at jeg skal være her nede ennå, vil han sikkerlig reise meg opp uansett hvilken sjukdom han en redder fra.

På gjentatt spørsmål, noe senere fikk jeg omtrent samme svar.

Fra den allerførste stund da den første sjukdomsspire merkedes, la Thea seg så trygt over i Guds hånd med hele sitt liv.

Hun hvilte i Gud, men trodde også sikkert på utfrielse ved Herrens inn gripen. Hun hadde en stor oppgave foran seg og var alltid så tilfreds med livet så som Herren la det tilrette for henne heroppe. Thea var så modig og stø. — Modig når det gjalt å stå der hun trodde Gud hadde satt henne, og modig når det gjaldt å ta et tak for Herren i ord og handling, men også bøyelig nok til å tie, der hun trodde Herren ville det. Nå er hennes arbeidsdag ent, men hennes lønn følger henne.

Plassen hennes i hjemmet, blant vennene, i menigheten, og blant folket heroppe, er dog så tom. Hun hadde vunnet seg så mange venner blant frelste og ufrelste; mange var da også de blomster som ble rakt henne fra venner og bekjente i form av oppmuntrende ord og vennlige handlinger, da de hørte at hun var sjuk.

Selv var hun stundom rørt til tårer og sa: Jeg har aldri visst om at

jeg hadde så mange venner. Ja, du kjære, du hadde mange venner, men den allerbeste fikk du dog være hos tilsist.

I det siste sa hun ofte: Jesus, min kjære, kjære Jesus. Noen timer før hun flyttet over spurte jeg: Hvordan har du det Thea? En kort pause, og jeg trodde hun ikke lenger forsto meg. Plutselig sier hun så, likesom mere for seg selv — så deilig. Senere atter: — Så skjønt.

Ja, Herren være lovet. Han har beredt noe deilig — noe skjønt for sine barn, alt av uforskyldt nåde.

Måtte så Herren fremdeles styrke oss alle som ennå er her nede, så også vi rak fram til det «deilige, skjønne.» Der ingen mere blir sjuke eller dør.

Den rettferdiges ihukommelse er til velsignelse (Ordsp. 10, 7).

Savnet er usigelig stort for lille Hjerdis og meg. Vårt håp er dog, at det uforklarlige her, og alle hvorfor, snart vil bli besvart i det at vi møtes der hvor alle jordiske spørsmål forstummes ved synet av Guds nådige handling mot oss alle.

Så takk til alle dere kjære, som på så mange måter har vist oss eders kjærlighet og sympati i denne for oss så tunge tid.

Herren vil lønne eder alle etter sin makt. (1. Kong. 10, 13).

Bed for oss. Kjær hilsen. Eders

Hjerdis og Oskar Gamst.

Hilmer Moger

har siden han deltok i oppbyggelseskonferansen i «Gilead», Oslo, besøkt flere steder. Bl. a.: Volden i Asker, Sandvika, Stabekk, Enebakkneset og Trøgstad. Det er stort behov for vitner overalt på de fleste steder. Må Gud drive arbeidere ut i vingården. Det lakker med tiden. Natten kommer da ingen kan arbeide.

Hilsen fra Breimones.

— Vi er fortiden i Kjøllefjord og lever alle, ved Guds nåde, godt. Det er så godt at om de forskjellige forbindelser kan stenges omkring oss så er veien oppad alltid åpen. Dette får vi også erfare her nord.

Har av forskjellige grunner blitt her dobbelt så lenge som tenkt, men Gud har gitt oss en god tid om Guds

En stor hjelp.

Under ovenstående titel hadde vi en liten notis i forrige nr. om den storslagne hjelp som de svenske pinsevenner sender de norske misjonærer. Det var imidlertid blitt en feil i notisen. Det sto at misjonærene var utsendt av norske myndigheter. Selvsagt sender ikke norske myndigheter ut misjonærer. De misjonærer som det gjaldt er sendt ut fra de norske «pinsevenner».

Vi kan

enda skaffe nye tingere bladet fra nyttår. Abonnér på «Misjons-Røsten». Den har mye godt å bringe.

Takk til alle

som har sendt kontingenten for 1942, og de mange som også har sendt eldre tilgodehavende. Det er en stor hjelp i arbeidet å få inn pengene i rett tid. Vi venter at dere som står igjen også snart kommer.

Hjelp oss

å samle nye abonnenter.

Innskrenkning.

Vi hadde tenkt å utgi et større nr. enten til påske eller pinse, og har av den grunn gitt ut 3 4-sidige nr. i år. Dessverre lar det seg ikke gjøre da alle aviser må innskrenke nå. Vi får da bare komme med et alminnelig nr.

ord. Masser av folk kommer til møtene så vi har da fått oppleve at her også ble «kø» utenfor bedehuset. Flere har overgitt seg til Gud og mange står på valget.

Må Herren gi Kjøllefjord, ja hele vårt land og folk en rik tid hvor sjeler må frelses. Vennene her er beundringsverdige (Myreng). Tross vinter og mørke, med dårlig bedehus og vanskelig med parafin til lys og dyrt brensel, har møtene gått sin gang nesten hver kveld, den tid vi har vært her.

Guds kal lønne dem.

Hilsen.

Laila, Maria og Sigurd Breimoen.

Hjem til Herren.

Atter er en av de eldre i Misjonshuset gått herfra for å være med Herren. Det var kjøpmann Gustav Hansen som denne gang sto for tur.

Br. Hansen har vært sjuk i flere år, men det gikk uventet fort allikevel. Han følte seg uvel og måtte holde sengen en av de første dagene i uken og fredag 6. mars måtte han bringes på sjukehuset og døde søndag 8. mars.

Br. Hansen har vært med i forsamlingen i Misjonshuset helt siden de holdt til i «Bethel» og var i flere år menighetens kasserer. I musikken var han også aktivt med i flere år.

Lørdag 15. mars ble han brakt til sitt siste hvilested under stor deltagelse. Br. Anders Holm talte i kapellet fra Apenb. 7, 9—17 om den store skare som ingen kunne telle. Kranser ble pålagt fra familien, forsamlingen, familien Kokkim og venner i Tune.

Etterpå var en stor flokk samlet i hjemmet og ble bevertet på det beste. Søstrene Kingsrød sang og flere deltok med vitnesbyrd.

Salige er de døde som dør i Herren!

G. Iversen.

Hilsen fra Varteig.

Er bedt om åskrive litt fra virksomheten her. Jeg har nå virket i Varteig en lengre tid. Her er ganske få venner, og her har ikke vært noen fast virksomhet på mange år. Etter en tre-fire møter ga Herren oss tro til at vi skulle fortsette å ha faste møter. Vi har siden hatt

fire-fem møter i uken, og Herren har vært med. I uken har vi vært ganske få. Vi mennesker kaller slike møter småmøter, men Jesus har gjort det til stormøter for oss, ved at han har åpenbart seg iblant oss, og vi har kjent hans underbare nærhet. Lørdag og søndag har vi hatt de fleste møter i Øvre Varteig, og da jeg har herberge hos br. Arnt Gresløs, blir det en par timers marsj til møtene. Men vi har for det meste vært heldig med vær og føre, og da har «sparken» tjent som evangeliebil. Der oppe er det større behov etter å høre den frie forkynnelse, så stuene har vært fulle, og flere ufrelste kommer stadig til møtene. Noen har også bøyet seg for Jesus og blitt frelst og lykkelig. Det går også mange barn på møtene her. De sitter så stille og lytter og er så åpne og mottagelige. Flere av dem er frelste. Må Gud velsigne barna og ungdommen i denne tid, det er stort å få være med å så den edle sæd i deres hjerter. Her merkes også behov etter mere av Gud iblant Guds folk. Det er godt det ikke er rasjonering hos ham. Han er *rik nok for alle* dem som kaller på ham.

Br. Karlson og Hansen fra Fredrikstad har besøkt oss flere ganger etter nyttår, Gud bruker dem til velsignelse med sang, musikk og vitnesbyrd. Søndag 8. februar hadde vi fest på Engbråten. Mange folk var samlet, vi fikk be til Gud med en sjel, og flere var synlig grepet. Måtte det bli en rik inntønstid før Jesus kommer, det tror jeg det vil bli. Det er mange bønnebarn som skal frelses. Be for dette sted og for meg hans ringe vitne.

Fredshilsen til alle de hellige.

Astrid Johnsen.

Hva finner du?

Den som vil synge, finner alltid en sang.

Den som vil trette, finner alltid noe trette om.

Den som vil fare med sladder, finner alltid noe å fare med.

Den som vil leve i fred, finner mange fredelige mennesker.

Den som vil være tilfreds, finner alltid noe å takke for.

På pilgrimsferden.

Onsdag 11. februar fikk jeg anledning til å delta i et møte i «Kristi menighet», Fredrikstad. Det var mange folk og åpent. Br. Thorstensen sto der som vikar for br. Lyder Engh medens han var ute på reise og han har hatt en god tid der. Det er blitt en stabil og god forsamling der.

Lørdag hadde vi besøk av venner fra «Kristi menighet», Fredrikstad, på ungdomsmøte i Misjonshuset. Thorstensen og E. Thoresen, (millionæren) talte og flere vitnet. En bror ble døpt.

Søndag 22. febr. hadde vi besøk av predikant O. Karlson og brødrene Karlson og Hansen fra Fredrikstad. De talte og sang til oppmutring og velsignelse. Mandag 23. februar begynte en ukens fellesmøter igjen. Første møte holdtes i Methodistkirken og det var min tur til å tale. Fredag var fellesmøte i Misjonshuset. Pastor Imrik fra Methodistkirken talte. Fellesuken sluttet med to møter i «Bethania» søndag 1. mars. Som taler på kveldsmøtet var res. kap. Kinn. Samtidig hadde forsamlingen på «Salen», Fredrikstad, innbudt til stormøte for de forsømte felter. Mange av Misjonshusets folk dro dit. Da min hustru er sjuk og hushjelpen vår reiste noen dager før, måtte jeg være hjemme og være «hushjelp» og kom ikke med på noen av stedene. Begge guttene mine var i Fredrikstad og det var godt der, hørte jeg. Et godt offer til de forsømte steder kom inn. På fellesuken i Sarpsborg var det flere som overga seg til Gud. Vi fikk be med opptil 7 på kvelden og flere som tok bestemmelsen etter møtene kom siden og avla sin bekjennelse om at de hadde fått det godt med Gud.

Mandag 2. mars var predikantene fra fellesuken samlet til det siste møte på Alvim bedehus som var helt fullt. Teksten for alle predikantene var den fortapte sønn i Luk. 15 og det ble riktig interessant. Vi var 6 som vitnet og tok hvert vårt avsnitt. Høyeste tillatt tid var 15 minutter. Gud velsignet vitnesbyrdene og forsamlingen var med fra først til sist. Mannsstrengemusikken fra «Frikirken» sang og spilte.

Torsdag var jeg i «Tabernaklet» og hadde en bibeltid. Det var lett å tale der.

Så har det vært å delta i møter i Misjonshuset, Hafslundøy, religionsskolen og flere komitémøter og småmøter. Når dertil kommer arbeidet med bladet og privat så rekker det nok ikke med 8 timers dag, men nærmere det dobbelte. Gud er god som gir krefter dag for dag. Det har vært nok så hårdt til tider, men snart er vi hjemme og skal få hvile etter striden.

Lørdag 14. mars fulgte vi br. Gustav Hansen til det siste hvilested og deltok i minnemøtet i hjemmet.

Onsdag 18. mars var jeg atter i «Kristi menighet», Fredrikstad.

«Snart er vi hjemme og står for tronen. Hva gjør det så om solen har oss brenndt. Når hytten faller så får vi kronen og så er alt elende endt.

Hjertelig hilsen til alle.

G. I.

Kvitteringer.

Mottatt til Dagmar Jacobsen, India, 1/7—31/12—1941.

Forsamlingen Asheim, Hurum ... kr. 135.00

Misjonsmøter Knoffsgt. 6, Dr.men. » 81.56

Str.misjon, Knoffsgt. 6, Dr.men. » 106.63

J. og F. Tønnesen, Holmsbo » 25.00

Hvorfor takkes hjerteligst.

H. Hermansen.

N. Danvik pr. Drammen.

En hilsen.

Alle «Misjons-Røstens» lesere nilses med Salm. 1.

Gud signe alle.

M. Olsen.

Tre gravskrifter.

På kirkegården i Ribe, Danmark, finnes en biskops gravsted. Der måtte biskopen begrave alle sine 3 barn i ung alder. Først døde hans eneste datter, som nettopp var blitt voksen, så den eldste sønn kort før han skulle ta sin teologiske embeds-eksamen. Og ikke lenge etter den siste av sønnene, en evnerik og håpefull ung student.

Biskopen satte disse innskrifter på gravene:

«Piken er ikke død; hun sover. Matt. 9, 24.

2. «Din søn lever». Joh. 4, 50.

3. «Han har gjort alle ting vel». Mark. 7, 37.

Men ofte ensom i brått og brand = = .

«Og der kom en sterk stormvinn, og bølgene slo inn i båten, så den holdt på å fylles.» (Mark. 5, 37).

«Men ofte ensom i brått og brann, I uværsetter jeg seiler. Da ingen kjenning jeg har av land, og intet fyrtårn jeg peiler.»

Ja, slik kan det være, det kan fort forandre seg. Har du kjent noe til dette å fare «Over til hin side». Ja, da får du oppleve som de andre kristne som følger Jesus at du før eller senere må ut i stormen. Disiplene var ikke begeistret for dette. Vi leser endog et sted at han *nodte* dem til å fare ut, og dette er jo så naturlig og så ekte *menneskelig*, så likt oss alle, vi viker tilbake for lidelsen og trengslen. Det er så meget mere behagelig å være på Genesarets grønne strandbredd og være vitne til Jesu underfulle gjerninger enn å gå ut i stormen med roing og øsing og slit.

Vi kan gjerne si at vi har *tre* slags kristentyper. Vi har først de lette *skyfarere*, som aldri vil høre snakk om kors og trengsel, ansvar og plikt. Livet er for dem bare et eneste glitrende hav med små lekende bølger der sakte og lunt ruller inn mot stranden. Men disse lever i virkeligheten på illusjoner, for livet er *ikke* slik, og livets hårde virkelighet vil nok før eller senere føre dem ut av denne illusjon, da den glødende østenvinden få deres kikajon til å visne. Disse mennesker har heller ingen trøst å bringe den av stormen omtumlede sjel. Det tjener jo til liten nytte å synge viser for et sorgfylt hjerte. Og de kan ikke trøste andre med en trøst hvormed de selv har blitt trøstet av Gud av den gode grunn at de aldri har været i behov av noen trøst og heller ikke har opplevd noen.

Men så har vi den annen klasse av kristne, det er den helt pessimistiske anlagte kristne for hvem hele tilværelsen fortoner seg som bare kors og trengsler. Deres himmel er stadig full av mørke skyer, uten en strime av klar himmel eller et eneste solstreif. For dem er det stadig storm og bølgene synes aldri å ville legge seg. Det er den sjukelige til-

bøyelighet til mismot og pessimisme. Dette er jo heller ikke naturlig og vi har jo selv den meste skyld herfor.

Men så har vi den tredje type, den *avballanserte* kristne. De som kjenner til både storm og stille, til sorg og glede, til medgang og motgang, lys og mørke. Det er en vederkvælgelse å treffe slike. Det er som en luftning fra himmelen, som et friskt sjøsprøyt der oppliver sjelen. Det er disse som kjenner Mesterens vei og vilje, som følger det guddommelige kommandorop: «La oss fare over til hin side!» De følger uten å spørre: Hvorfor?

Og der kom en sterk stormvinn, og bølgene slo inn i båten, så den holdt på å fylles. Genesaretsjøen var kjent for sine plutselige stormer, vinden kom farende ned fra fjellene omkring det og feide i iltre stormkast over sjøen som ble forvandlet på et øyeblikk til en kokende heksegryte. Slike kastevinder kunne være svært farlige og selv øvde sjøfolk fryktet for disse. Disiplenes liv var tilsynelatende i et nøtteskall.

Noen har ment at denne storm var sendt av Satan for å gjøre ende på Jesu og disiplenes liv, dog vi har ondt for å tra at Satan har makt over elementene, denne makt er visst forbeholdt Gud alene. «Han som kan stormen binde og byde bølgen blå . . .»

Heller var det vel en prøvelse sendt av Gud. Disiplene hadde nå en ypperlig leilighet til å bevise sin tro på Kristus, som var med dem i skipet, men i prøvelsens stund gikk det dem som det ofte går oss, de mistet motbet og troen og alt og ropte: «Hjelp, Herre, vi går under!» Istedenfor å hvile i Mesterens mektige: «Vi farer over.»

Stormen frambrakte frykt og motløshet hos disiplene. Men er det mulig å tape motet når Jesus er ombord? Der ser slik ut her ihvertfall. I 18. vers sier Jesus: «La oss fare over til hin side.» I dene befaling var det et ord, som disiplene aldeles ikke hadde forstått betydningen av: Ordet «over» i motsetning til deres

eget: Vi går under. Det beviser at de hadde vært mere opptatt med seg selv og sin egen duelighet som å tro og forlate seg på Jesu ord. Hadde disiplene vært oppmerksom på betydningen av dette ord «over» hadde de ikke hatt noen grunn til engstelse og vantro; for det garanterte for dem en heldig overfart, og når Jesus sa: Over, da mente han ganske visst ikke «under».

Stormen kommer i enhver troendes liv. Det er ikke alltid ulydighet eller synd som ligger til grunn herfor, som tilfelle var med profeten Jonas, der søkte å flykte fra Herrens åsyn og gå sin egen vei. Men disiplene var på Jesu vei og i Jesu følge. Ja, han selv var ombord hos dem og allikevel kom de i en alvorlig storm. Det ble en stor storm leser vi et annet sted. (Mat. 8, 18 fl.). Så kjære venn, mistvil ikke selv om motgangene kommer, det er slett ikke noe tegn på at du har forbrutt deg i noe stykke, tvertimot så kan det heller være et tegn på Guds velbehag og at du er på den vei som Herren har ledet deg. For himmelveien går just ikke alltid på roser og liljer, men Jesus sa til disiplene: «I verden har I trengsel.» Du er kanskje en «motstrømskristen» og får derfor føle stormens raseri og motstanden fra verden og det kolde gufs fra ondskapen som er i himmelrommet.

Stormen kan komme på så mange måter. Det kan blåse en orkan fra helvete over din sjel av fristelser, anfølelser, onde tanker og innskytelser, så at du hverken vet ut eller inn, og det er ikke det beste for en troende sjel som hater disse ting som pesten og ikke forstår hvorfor disse djevleske tanker og innskytelser kommer. Enten de nå kommer fra hans eget hjerte eller fra djevelen.

Eller også kan til sine tider følgevinden blåse kald og hård fra de ugudeliges leir. Det er nordvinden, skarp og besk, som da blåser gjennom Guds hage på jord. Motstanden kan kanskje reise seg, innen ditt eget hjem. Det kommer bitre ord og sure stikkpiller fra dine nærmeste. De som du elsker så høyt reiser seg nå mot deg og mot «lese-riet» ditt og de søker å gjøre det så surt som mulig for deg. Det er i sannhet bitre piller å svelge og det skal Kristi kjærlighet og tålmodighet til for å utholde dette tunge kors.

Eller motgangsvinden kan blåse i

form av sorg, økonomiske vanskeligheter og bekymringer, tunge tap og skuffelser, misforståelser fra dine venners side, feilslagne forhåpninger o. s. v. Bølgene reiser seg fra alle hold, det slår inn i båten så du holder på å synke under den tunge last. Du holder på å gå under — synes du. Kan du huske slike tider i ditt liv da livskuten fylles av bekymringenes bølger. Bølge etter bølge skyller inn over ditt lille livskip, det synes ingen ende å være på bekymringene. Og er ikke Guds folk *erfarne* i disse stormens tider? Abraham kom ut i hårdt vær da han måtte gå til Moriafjellet med sin sønn Isak for å ofre ham til brennoffer på et av fjellene der. Hvor stormet det ikke i Abrahams hjerte, hvor kjempet ikke tvilen og smerten med troens fulle visshet, hvor mange spørsmål og *hvorfor* var det ikke.

Og hvor rullet ikke trengslens bølger over Job. Bølge etter bølge. Den ene tungere enn den andre, inntil han nesten begravet under dem, forbannet den dag da han var født. Han var såvisst ingen landkrabbe, men var kjent i stormens tider. Og kjente ikke Asaf til disse stormer på livshavet der truet med å fylle hans skip med vann og få ham til å lide skipbrudd på tidens hav. Han hadde også strandet, om han ikke i den rette tid hadde fått sin båt loset inn i helligdommens rolige vann og der forankret den ved de guddommelige forgjettelsers faste brygge.

Og tiden ville bli oss for kort om vi skulle omtale alle trosheltene, som flakket omkring i gjeteskinns og i fåreskinns, lidende mangel, hård medferd, som ble stenet, gjennomslaget og pint på alle opptenkelige måter. Jo, det var storm og bølgebrus. Men gudskjelov, de ble holdt oppe; for ankeret var festet innenfor forhenget, ved den evige klippe.

Guds barn behøver stormen. Det er en liten liknelse eller allegorie om en som knurret over Guds forsyne-

styreelse. Men så sa Gud til ham at han skulle få det som han ville. Han skulle bare forlange. Mannen som var bonde, ble da glad og etterhvert utover sommeren og høsten forlangte han sol og regn etter som han syntes. Men da høsten kom og kornet skulle være modent, var det bare noen tomme usle aks som sto der. Da han spurte hva som manglet og

hvorfor høsten ble så ussel ble det sagt til ham at han hadde glemt å forlange storm.

Storm må også til for å modne grøden. Slik er det også i Guds rike, stormen tjener til å modne Guds aker og modne den til den store høsten. Herren har beskikket det alt så viselig, både storm og stille, både sol og regn, alt får vi ettersom det er tjenlig.

Det minker gjerne i fotiljen når det forandrer seg på livshavet og blåser opp til storm og uvær. Det forandrer seg gjerne fort i flokken når det blåser opp til storm, når barometret synker og stemningen snur seg, da passer det vel med disse versene:

«Når vekjingi stilna og folket det for,
og få er det att som vil høre Guds ord.
Når syskon kan sovna og verdi ho lær,
Kor kan eg aleine stå vakande her?»

Når Jesus sig gøimer, og bøni er stengd,
og harpa med klaga på greini er hengt.
Når livet er berre et stormande hav,
og båten so liten, kvar skal eg vel av.

«Når kjenslorne blide, vert svarte som natt,
og eg ikkje veit korkje fram eller att.
Det synes som voni og trui er slutt,
og eg so redd, at eg hold ikkje ut.»

«Når kjenslorne blide, vert svarte som natt . . .» ja, det er ikke hyggelige tider. Da kan det lett hende at flotillen som seilte med oss under medvinds bør, ble splittet og vi så den ikke mere. Mange begynte seilassen mot himmelen, men de ble motløse og gjorde vendereis. Derfor sier også Jesus oss, at de som holder ut til enden skal bli frelst. Vi må være tro til døden om vi skal erholde livets krone. Den som vil seile til himmelen må vende seg til å baute i motvind. Han må fritt bekjenne for engler, mennesker og djevler at han vil følge Lammet hvor det går. Han må ha himmelsinn. Reise med kursen ufravendt rettet mot målet. Den himmelske havnen. Apostelen sier: «La oss derfor strebe etter hellig ferd og gudsfrykt, mens i påskynder Jesu tilkommelse.» (2. Pet. 3, 11). Visst må vi ofte utbryte: «Iblant er jeg hjemsjuk for himlen, for dens herlighet skue jeg skal.» Skjønne tanke. Frelsen er oss nærmere nå, en dengang vi kom til troen.»

La oss så fare over i fred og i den Herre Jesu navn. Snart, — herlige tanke — snart, skal vi lande ved

Bokanmeldelse.

Nutidsvitner eller De frie predikanter omvendelseskapitler.

I barnebladet «Barnerøsten» har de fleste frie predikanter skrevet om sin omvendelse. Disse beretninger vakte veldig interesse og redaktøren av barnebladet, br. Stefan P. Trøber, har nå bestemt seg for å gi dem ut i bokform.

Første hefte er allerede ferdig og kan bestilles. Det kan også subscriberes på alle heftene og få dem tilsendt etter som de er ferdig eller betale kr. 5.00 engang før alle. Heftene blir da sendt etter som de kommer ut. Heftene er rikt illustrert og vil nok bli mottatt med begeistring. Prisen pr. hefte er kr. 1.00.

Utgitt av Evangelisk bokforlag, Sarpsborg, og bestilles der.

G. Ivenrsen.

Den kristne kjærlighetens makt.

Kagawa skrev nylig: En av de største oppdagelser som er gjort i de senere år, er at så mange japanske embedsmenn og soldater har fått øynene opp for den uselviske kjærlighet som preger de kristnes arbeid. Japans ledende menn stanser ikke ved de ytre utslag av denne kjærlighet, men vil trenge inn i dybden og få klarhet over selve årsaken til dette.

Og da de har fått rede på at denne kjærlighet er inspirert av Det nye testamente, har de begynt å lese dette for å finne ut hvorledes et menneske kan bli så totalt forandret.

De forstår mer og mer at en tro som bærer slike frukter, ikke kan forbigås eller ringaktes. Hærens ledelse skriver hjem til de kristne forsamlinger og spør: «Hvor tar dere

himlens kyster og mottas av de frelste skarer der.

«Alt jeg hører bølgeslag, rulle mot den nye dag, — lyse englers vingeslag over der.

Himmelporten åpnes vidt, se din Frelser smiler blidt, kom så treffes vi om litt, over der.

A. N.

veien? Kommer dere ikke og hjelper oss?»

Japanerne har funnet at det finnes en kraft som de ikke kjenner, og de vil gjerne lære den å kjenne — og bruke den.

Karl M. Olsen-Risvik

skriver blant annet:

Har vært et par dager i Tromsø. Kom fra Sagelvvatn i Balsfjord hvor jeg har vært i ca. en måned. Måtte ha to møter på dagen da søkningen til møtene var så stor at husene på langt nær rommet alle. Sjele har søkt frelse. Syndere sto opp i møtene og drevet av ånden bekjente de sine synder og ba om tilgivelse.

Vi opplever underbare tider, Herrens dag er nær, bror. Jesus kommer snart!

Hjertelig broderhilsen!

K. M. Olsen-Risvik.

«Et menneske som i sin ungdom tror på Gud og forsøker å gjøre hans vilje,» sa John Angell James en gang, «likner solen som står opp en sommermorgen og skinner klarere og klarere dagen igjennom. Men et menneske som først i sin alderdom vender seg til Gud, synes meg å være som en aftenstjerne som først begynner å lyse når dagen er ved å endes — bare for en liten stund.»

Luther om dåpen.

For det første: Dåpen heter på gresk *baptismos*, på latin *mersio*, et ord som brukes når man dykker noe helt ned i vannet, så det går sammen over det. Og da det på mange steder slett ikke er skikk å nedsenke eller dykke barna helt under i dåpen, men alene med hånden å overgyde dem med vann fra døpekarret, så skulle det dog være således, og det ville være riktig at man ifølge betydningen av ordet dåp, helt og holdent nedsenket og døpte barnet eller enhver som døpes, i vannet og atter tok dem opp derav. Ti uten tvil kommer også i det tyske tungemål ordet «taufe» (dåp) av ordet «eief» (dyp), fordi man nemlig senker det man døper, dypt ned i vannet. Det krever også dåpens betydning; ti den betyr at det gamle menneske og den syndige fødsel av kjød og blod ganske skal druknes ved Guds nåde, som

vi nedenfor skulle høre. Derfor skulle man gjøre betydningen fyldest og gi et rett fullkomment tegn.

For det annet: Dåpen er et utvortes tegn eller løsen der adskiller oss fra alle udøpte mennesker, så at vi derved kjennes som vår hærførers, Kristi folk, under hvis banner (det er det hellige kors) vi stadig kjemper imot synden. Derfor må vi akte på tre ting i det hellige sakrament: tegnet, betydningen og troen. Tegnet består i at man støter mennesket ned i vannet i Faderens, Sønnens og den Hellig Ånds navn, dog lar man ham ikke bli deri, men løfter ham igjen opp derav; derfor sier man: at stige opp av dåpen: neddykningen og oppløftningen.

Sermon om dåpens sakrament, oversatt av biskop Fr. Nielsen.

«Men handlingen eller det ytre tegn består deri, at man nedsenker oss i vannet, så det går over oss, og atter drar oss fram derav. Disse to stykker, å synke under vannet og atter å komme fram, betegner dåpens kraft og virkning, hvilken ikke er annet enn den gamle Adams døelse, deretter det nye menneskes oppstandelse, hvilke to ting begge skulle foregå i oss hele vår livstid igjennom.»

Luthers store katekismus oversatt av C. B. Caspari og Gisle Johnson.

Fem millioner bibler.

En bestilling på 5,000,000 bibler torde være den største levering noe bibelselskap noensinne har fått betrodde. Nylig ble denne bestilling av det amerikanske krigs- og marine-departement avgitt til Gideonselskapet (Christian Commercial Men's Association of America), som er kjent gjennom sine bibelutlegginger på hoteller i Amerika. Selskapet skal nå omgående stille 1,3 million eksemplarer av det nye testamente med salmer til rådighet for hæren og marinen. I de følgende 4 år skal årlig leveres 1 million eksemplarer, således at den samlede levering kommer opp i over 5 millioner eksemplarer.

«På de mørke ørkenganger følger siden løftets land; skal vi trenges alle vegne, er det dog kun litt å regne mot de klare frydesanger i fullkommenhetens land.»

(Bronson).